

DIN APĂ O INSULĂ SE RIDICĂ

DIN APĂ O INSULĂ SE RIDICĂ

VÍZBŐL SZIGET EMELKEDIK

Acum, acum
cînd intrăm în iarnă deja
cînd prova a eşuat pe stîncă de-acum,
cînd ceața-i plină de lună
și slujnica o bubuie pe stăpîină
acum, acum cînd avionul
e smuls din hangar, lăcustă împușcată,
și-i e frig
într-un vis urît rîuri de vin
și munți de zahăr adastă
acum, acum cînd mergem în piața
păcii
inima-i pînă la gleznă, pînă în gît în mîzgă
acum, acum cînd nu de unul singur
pătrunzi în spațiul-timp înnebunit te udă
o amînată ploaie lăuntrică zăludă
într-un pumn cald ai vrea să fii legănat
dar acum ești aici ești spune
stîncă: e malul
pămînt din lume
acum stîncă e malul pămînt din lume

SPAȚIU VIU

ELEVEN TÉR

Înțelegător, vreodat' de-ar putea
un om să privească în mine,
singur, clătinat ar umbla

în a țestei mele capelă,
el, singur cu sine,
ca ispititoru-n afară
cuvînt
ce nu mai revine.

Viu, spațiul l-ar măcina,
explicația, singura!

ÎN TREN

VONATBAN

Cum poate fi un om atît de singur,
încît, în somn, pe propriu-i umăr
să-și lase capul?

MĂȘTI

ÁLARCOK

Cei veseli poartă tristele
cei triști veselie își pun.
Arată fețe străine
în oase le cutreieră acum
iubiri ce nu le pricep.
Schimbă vorbe între ei de neînțeles
că bucuros cu întristat se potrivesc astfel —
Dacă fiecare grăiește de unul singur
cu umbra lui vorbește făr'a clipi defel.

CÎNTEC

DAL

M-a surprins acel individ cîntînd într-o vreme ca asta;
că nici un hîrdău de apă nu-i astupă gura.

Fața lui, după zid, îmi e necunoscută; poate îl doare
că și-a pornit cîntecul, ori, poate,
acest cîntec să-i fi fost aventura.

AȘA A FOST DAT

ÍGY ADATOTT

Așa a fost dat, să nu vedem
prin fumul timpului, îl purtăm
în înceata migrare a lucrurilor, apelor,
ne schimbăm și noi, umbre gîndite.

Imaginea cade la pămînt, se înalță
orașele, obiectele.
Ne transformăm prin coloratul fum, în timp,
și în el ne așternem, pietre-n șuvoi.

Pe un covor pestriț, întunecat,
de-a-lungul anilor zburăm,
vorbim în afara timpului nostru, de necunoscut.
Dar așa a fost dat,
să nu vedem prin el niciodat'.

CEL CARE

AZ, AKI

nu-i muzeograf
și nici acvarist
cu acvariile trecutului puse în lumină
unde nasturi coroane Werther-i și bețișoare chinezești
plutesc în istoria nubilă

dacă nu-i amator de film
sau proprietar de crîsmă
ca în orele de liniște să asculte tropot de cai
să-i înspumeze sub pleoape alb încinse drame familiale
și mierea orgiilor grecești

dacă nu-i funcționar superior
și nici băieș de morți
care dichisește fețele răposaților
care nu-și mai amintește să-i fi fost silă
de propria-i strîngere de mîină

și dacă nu-i misit de cărți
n-are nici fabrică de mașini sau de lapte
și nici pîinea croitoreselor n-o împarte
bunicul îi este gaterist — și-i lipsesc scîndurile de sicriu
nu cîntă la orgă n-are strămoși de știut nici de ținut pedigriu

pe funia orizontului subțire ca o rază
libertatea lui pendulează dansează cu corbii

DANS

TÁNC

Pe stradă, față în față,
încercînd să treacă,
pe cei doi pietoni
politețea formală pereche îi leagă.
Pășesc deodată,
în dreapta și-n stînga, la fel.
Unul cu-n zîmbet jenat
bate pasul: scuzați — și dă să pornească
celălalt tot într-acolo și el.
Față în față, cîteva clipe, icnesc.
Al zilei țărni li se macină.
Un înger privește din cer. Și speriat
una din sfori o înfășoară nițel.

COPILUL

A GYERMEK

Un înger, o leacă de zeu,
ce încă nu-i pe lume,
doar semn așteaptă, anume,
de la instinctul său, Dumnezeu.
Și el în carne și sînge
s-ar arăta întrupat
apoi prin lume ar trece
dezamăgit, ne-nfricat

și, iată,-am învins, așa cred
tînăr cu limpede minte
mi-a apărut înainte
semnul ca un înger concret.
Și ocrotesc acel trup

ce stă acum să se nască
un suflet pîndește, țup,
în el să se înstăpînească

BUNAVESTIRE

ANGYALI ÜDVÖZLET

Doamne, de n-ar tremura văzduhul, Doamne,
Doamne, ce spui, Îngerul pe unde ți se opri
îmi licăre ochii deja dar nu-l pot zări

La ceafă, ușor, aripa-i mi-a adiat un cârlionț
îmi stă încordată de parcă așteaptă un glonț.

Îisimt apropierea, răsufierea-i mă-neacă
asupra-mi, gîrbovă, grea, în răstimpuri,
inima-i bate

surd sîngele năvălește

în ramurile mele întunecate.

Doamne, acum îngerul s-a arătat de tot!

butoaietele în dangăt se golesc

Doamne, să-l văd dă Doamne să pot!

S-apuce să îngaime

pe cine port?!

DE ÎNVELESC

HA RINGATNAK

Copil în fașă de-nvelesc

În sălile ce se boltesc

Rostesc descînt copilăresc

Mărgele-n ochii lor lucesc
Mărgele ochii lor mîhnesc
Însălile ce se boltesc
Copil în giulgi de învelesc

MATURUL

A FELNÖTT

Dac-ai rămîne și azi lîngă mine,
Așa cum făceai, șezînd la capăt de pat,
Pe cînd eram copil, înșelătoare
Mi s-ar părea nălucirea c-aș fi uitat
Cîntecul tău și, pe tavan,
A candelabrului umbră lungă,
Și cum spiriduși nebunatici se-alungă
Îndansul lor de fluture, întunecat,
Și lunecînd în ochi, pe gură astupînd
Și țipăt și cuvînt, adînc în vise mă alungă;
Iar tu mă lași, te furișezi și pleci
Tiptil, ca și acum — în săli tăcute, goale,
Tot mai reci.

RUGĂCIUNI ACRE 1

SAVANYÚ IMÁDSÁGOK 1

Doamne!

Eu n-am crezut că și al meu ești,
și că raiurile sînt fără porți.
Și n-am așteptat niciodată să-mi vezi de treburi,
asudînd, de grijă să-mi porți.

Și nici n-am știut
că ai brațul slăbănog, cu gălbejite vine,
și, Doamne, îți trimit smîntîină și ouă,
de vrei, de se cuvine.

Și dacă, în frig, tremurînd, însingurarea
lovește în țeasta, în tîmpla ta,
de ce mă chemi mereu cînd cade înserarea?
Te pot eu oare ajuta?

RUGĂCIUNI ACRE 3

SAVANYÚ IMÁDSÁGOK 3

Doamne!
De m-ar înălța o dată focul!
flacăra părul de mi-ar linge,
de mi-ar topi gura,
lumina pe piele de mi s-ar prelinge,
și sîngele-mi de-ar sfîrîi în fulger,
și-atunci în țandări cerul de gheață s-ar sparge,
ca noaptea pisicilor pe care le alungi,
și poate mi-aș vedea și eu fața,
atunci!

RUGĂCIUNI ACRE 6

SAVANYÚ IMÁDSÁGOK 6

Doamne!
Am ajuns aici, într-un fel,
unde nu mă aștepta nimeni și nimeni nu mă iubește.
Și tocmai cînd mă resping
gura lor numele tău îl bălăcește.

Pe drept te blasfemează, Doamne,
căci decît ăsta îmi ții loc mai bun la popreală
și ei încă nu bănuiesc defel,
că m-ai scăpat între dînșii din greșeală!

RUGĂCIUNI ACRE 10

SAVANYÚ IMÁDSÁGOK 10

De ce, Doamne, nu va fi
mai multă rugă?
Atît de aproape ești
de parcă n-ai mai trebui.

NEMIȘCARE

MOZDULATLANSÁG

S-a aflat că nu-i adevărat
al dervișilor dans,
și nici al cailor mers
în cerc, îndrăgostit.
Cuprins
în eterna mișcare
dansul lor e un crez
înțepenit și barbar
Nemișcarea
— ca bivolilor băltoaca —
pe umede urme îmbie-se
pasul.

Eu, din multe mii de ani,
din pustii, din ceață
aduc existența în viață,
dansul.

LINIȘTE

CSEND

N-am crezut că florile cresc în liniște,
că nimic nu ovaționează,
că-i liniște
cînd frunzele în copaci săgetează,
cînd rădăcina în adînc se strecoară;
că în lume atît de încet împresoară
trădarea morții.

MEMORIA LUCRURILOR

A DOLGOK EMLÉKEZETE

Mă umilește iar și iar
memoria lucrurilor.
Eu amintiri nu am,
doar noțiuni și, zilnic,
gazul în sobă arde
in memoriam.

FAMILIA NOASTRĂ
CSALÁDUNK

Familia noastră — cincizeci de oameni — a murit,
nu se cultivă în mine rudeniile,
cei care mă acceptă sînt străini,
chiar și acei care-mi spală hainele.

Cîinele lovit în bot a revenit,
eu nu înțeleg că sînt aici,
pentru că ei asta așteaptă să-i confirm,
dar în intenția-mi — neant pur, de sclipici.

A nimănui nu sînt!

Numai hîrtia mă omoară
vrînd să semene cu creierul meu.

Și după stingere, întotdeauna, mă tem grozav
fiindcă în întuneric nu se vede
că mi-e cosița roșă.

Și simt că lumea-i sălbatică.

Iar eu lașă.

A MEA
ENYÉM

Surioara mea nu e a mea
nici casa mea nu e a mea
nici calea mea nu e a mea
iar viața mea —
ce să mai spun?!

DOAR ASTA NU

CSAK EZT NE

Doar asta nu doar în pămînt nu
din humusul gras — verzi ferigile
cu trupuri de melc fricile
doar în pămînt nu

Pe margine de bazin
nu știu mă mai mențin
sau în apă cad
unghia mi se rupe fața îmi albește
în fiecare vis această clipă mă urmărește
doar asta nu doar în groapă nu
pe ochi pe dinți bulgări mi se năruie
să te îneci în sudori în must de zăpadă
oasele adînc mă înțeapă umerii îmi
plesnesc
doar asta nu doar în pămînt nu
noaptea mă înverzesc
ajunge și amintirea de jale
cum după tata au coborît în pămînt
iubirile sale.

COBORÎRE-N INFERN

POKOLRASZÁLLÁS

De cîte ori mori, Tată,
Și cum să te port acum, să te duc?
Cînd ai murit prima dată,
Înjoc am rîs, eram copil năuc.

Presimțirea nu m-a ajuns.
Închise cu-acel rîset,
Cu vîrsta mea inocentă,
Astăzi tăcerile toate nu sînt de-ajuns.

Fiece amintire te-ngroapă iară,
Înluntrea sufletelor definitiv te aruncă;
Îșiride Charon, a sărit afară!
Veșnic vîslești între maluri de stîncă.

Am crescut fără tine, precum, crestată
De topor, crește rama unei tulpine.
Îmi iscodesc copilăria: Tată,
Îți mai amintești de tine în mine?

JUDECATĂ FINALĂ

VÉGITÉLET

Soarta mea nu există
dar nici într-o pedeapsă nu încape.
De judecata de pe urmă s-a rupt
de-acum supraviețuirea are să-i scape.

Clopotul este vechi și crăpat.
Dar stafia încă apare. Pot da de veste.
A trăi mai fac încercare.

